

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

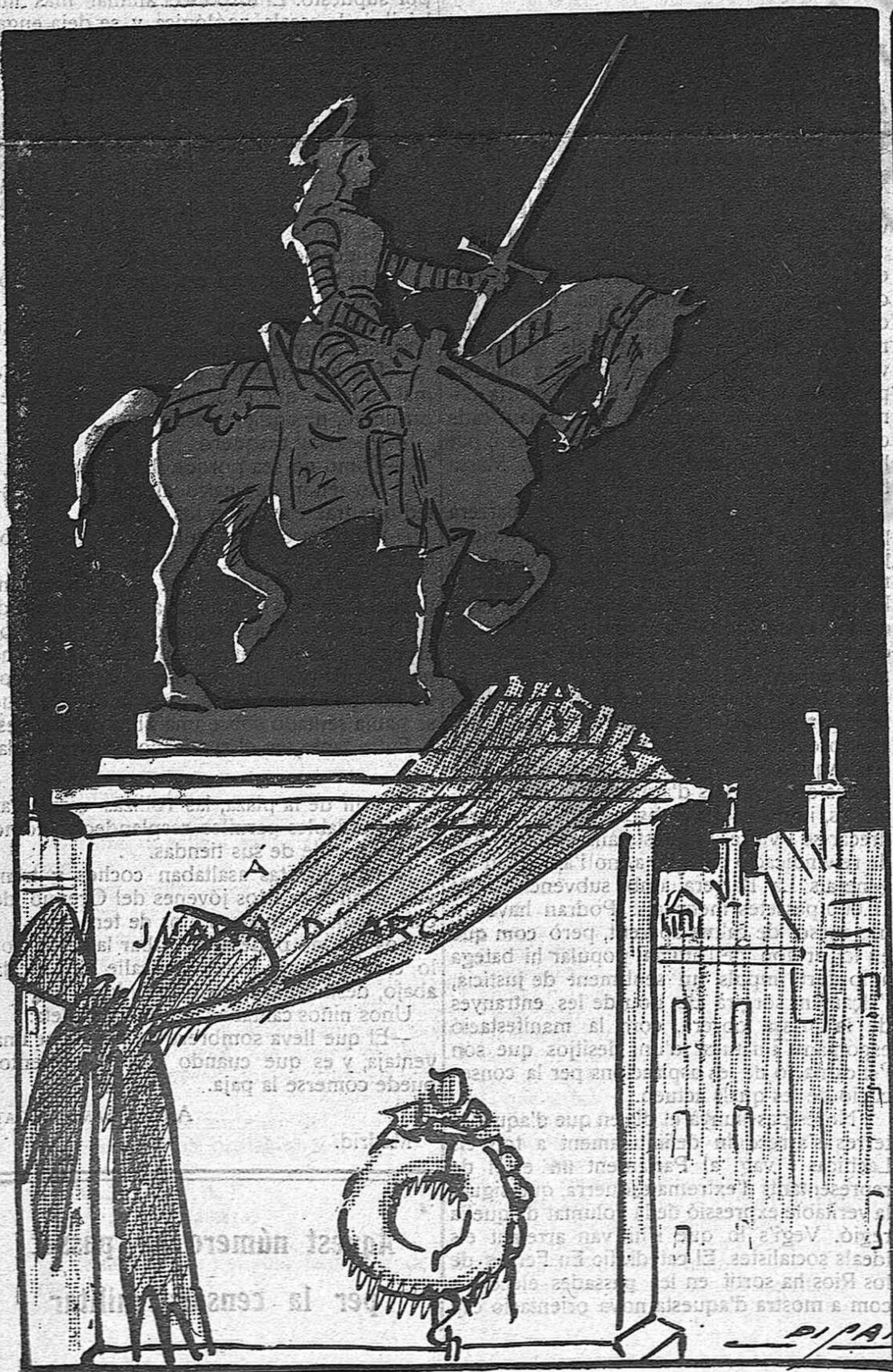
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagoi)

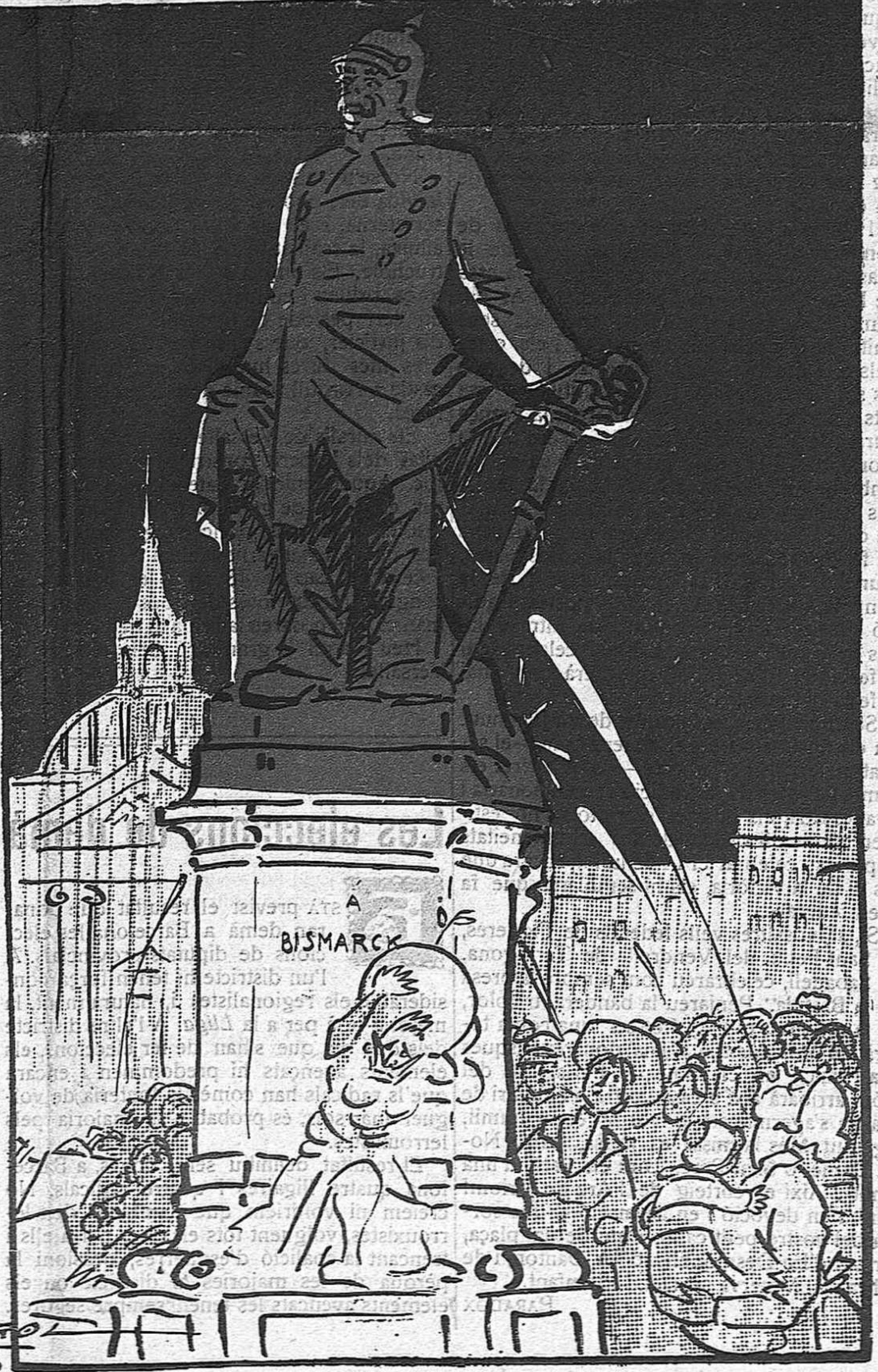
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LO QUE DIUEN LES ESTATUES

Joana d'Arc. — Hem guanyat, però... a costa de quanta sang!...

Bismarck. — Hem perdut... i a costa de quantes malifetes i quanta deshonra!...

L'hereu astut

Hi ha hagut al Congrés la primera gran batalla de les oposicions contra el Govern. I el Govern, numèricament, ha guanyat la batalla. L'ha guanyada per haver-se posat al costat seu el senyor Dato. I com que, en altres dies, el senyor Dato fou ferotgement combatut pel senyor Maura i la seva gent, ara hi ha qui troba que el gest del capitost dels conservadors és un alt exemple de generositat, de patriotisme i de desinterès. Oh, el benaventurat senyor Dato, varó evangèlic que torna bé per mall!

Però la veritat és que els mòbils de la conducta del senyor Dato, no tenen res de evangèlics. Quan es posa al costat d'En Maura, no ho fa per aquest, sinó per ell mateix. En Dato és l'hereu astut que es treballa el pròxim gaudiment de la herència, i fa mèrits davant del malalt i de la gent poderosa que el volta.

Fa mèrits davant d'En Maura, pensant que si avui necessita aquest els vots datistes, demà necessitarà ell els vots mauristes. Fa mèrits davant aquells elements que, dos anys enrera, el feren saltar del poder i que tan han contribuït a la pujada d'En Maura i En La Cierva. I fa mèrits, per fi, davant les institucions, atenent els seus precs i els seus desitjos. En Dato, vella guineu, obra avui amb l'afany d'aconseguir demà les tres benevolències que creu indispensables per a tornar al poder, d'on ell i el seu partit s'havien allunyat.

No hi ha, doncs, en la conducta d'En Dato ni altesa d'esperit, ni generositat. Tot es redueix a posar en pràctica les conegudes manyes de l'hereu astut.

El 14 de juliol Els miralls de Versalles

—Llençeu el vostre pensament, cridant pels noms a tots els periodistes que estimen la França per a que vos donguin solidaritat —me diu l'amic.

Jó pensava que el pròxim 14 de juliol havia de tenir una resplendent commemoració. ¡Quantes vegades no l'hem celebrat el 14 de juliol! Els centres republicans, sobre tots els vells centres republicans de Catalunya, clavaven la bandera, i a la nit, un petit cenacle popular escoltava, una vegada més les gestes de la presa de la Bastilla. Era una mena de dia de pasqua revolucionari. Les ànimes s'assadollaven d'idealisme jacobí, i tots sortien creient en una resurrecció de aquella epopeia. Alguns adolescents se posaven al trauc la «cocarde» tricolor i feien llibacions per la França. Doncs bé, el 14 de juliol d'enguany, serà el 14 de juliol de les nostres vides. Serà el coronament del de 1789; serà la presa de la gran Bastilla, de l'Alemanya feudal; serà la victòria decisiva de La Marsellesa. I nosaltres no'n tindrem el 14 de juliol.

I pensava, repeteixo en que hauriem de convocar al nostre poble, en mig de la Plassa de Catalunya, i marxar cap a la casa de França, guiats per La Marsellesa. Al davant, els nostres voluntaris amb els seus uniformes, i darrera les viudes i els orfes dels que moriren per la Llibertat, i després els soldats de França, i en multitud espessa tots els escriptors que la cantarem la França durant les seves engúnies, els artistes que la glorificaren i el poble que sempre va creure amb ella i amb la seva victòria. A la tarde, ens aculliria Montjuich, i mirariem el mar de cara a Roma i a Grècia, el mar que ens ha fet llatins i ens fa estimar les coses clares, lliures i belles. Uns homes, davant de la gentada, dirien la seva fè en la nostra tradició clàssica i en la llibertat que altra volta ens ha vingut de França. I així celebrariem la festa del 14 de juliol, que serà com mai la festa del món.

Sentimentalismes, falornies de cor ingènuu. En els nostres obrers el materialisme —el sagrat materialisme, ja ho sé— els hi ha tret els romanticismes de la tradició revolucionària i afrancesada; els nostres escriptors, no estimen tampoc les festes de les espontaneïtats populars i celebrar el 14 de juliol, encara que fos el de la victòria, els hi semblaria que fa «vell federal».

Sí, sí, vosaltres vells federals de Figueres, de Sant Feliu, del Vendrell, de Tarragona, de Sabadell, celebrareu com sempre la presa de la Bastilla. Penjareu la bandera tricolor, i a la nit fareu miting. Pot-ser una cobla tocarà La Marsellesa, i al final donareu visques a la França, en el ritme de París, cor del món, arribarà així a casa vostra, i el deliri de França s'agermanarà al vostre fervor humil, ingènuu. Més la missa és missa, tant a Notre Dame, o Sant Pere, com en l'ara d'una ermita. Així el corteig de l'Arc de Triomf s'unirà en devoció i en afirmació al que sortirà del vostre petit casal, camí de la plaça, parlant d'En Desmoullins, d'En Danton, i de la França, Minerva armada i triomfant.

PARADOX

LA firma de la pau, realitzada a Versalles el dia 28 del mes passat, representa l'enfonsament del Imperi alemany. Allí mateix, en aquella històrica Galeria dels Miralls on fou proclamat l'Imperi d'Àlemanya, on fou aclamat com a emperador alemany Guillem I, ha estat firmada la pau de la derrota germanica, amb la clàusula d'entrega de Guillem II, l'emperador caigut i culpable.

Simbòlics són avui els miralls de la famosa galeria. «Mireu-vos en aquest mirall», pot dir-se als pobles i als qui els regeixen. Bismark alça l'edifici grandios del Imperi damunt la força. I demostren els fets, tant els de la història vella com els de la història nova, que no hi ha res més dèbil que la força. Tot allò que és únicament creació de la força, està destinat a l'enfonsament i a la ruïna.

No se'n treu res, al capdavant, de violentar la vida dels pobles. La violència no pot ésser eterna. I el dia que la seva pressió se aflluixa, la realitat torna a imposar-se, destructible. Els Imperis i els Estats fills de la força brillen i enlluernen i triomfen durant un cert període de temps. Però ve el dia, dia justicier, que s'ensorren miserablement, i les més dures humiliacions serveixen de càstic a l'orgull tirànic dels arquitectes de la força.

Els miralls de Versalles donen fe de la vanitat dels Imperis construïts pel ferro i pel foc. Aquells miralls mateixos que van reflexar, el dia 18 de gener del 1871, les figures insolents dels reis, prínceps, generals i polítics de l'Alemanya novament unificada, han reflexat, al cap de 48 anys, les figures engonides i tremoloses dels dos delegats germànics que posaren la firma al tractat de pau.

Heu's aquí la gran lliçó dels miralls de Versalles.

FULMEN

Les eleccions de demà

ESTÀ previst el resultat que donaran demà a Barcelona les eleccions de diputats provincials. A l'un districte hi tenen força considerable els regionalistes i, naturalment, la majoria serà per a la Lliga. A l'altre districte dels dos en que s'han de fer eleccions, els elements avençats hi predominen i encara que'ls radicals han comès la tonteria de volguer anar sols, és probable la majoria pels lerrouxistes.

El resultat definitiu serà, doncs, a Barcelona quatre lligaires i quatre radicals. No creiem ni voldriem que l'ambició dels lerrouxistes, volgient tots els llocs per ells i trencant la coalició d'esquerres, ocasioni la pèrdua de les majories al districte on els elements avençats les tenen sempre segures.

En aquest cas el partit radical hauria fet un pa com unes hòsties.

Aquestes eleccions tenen més importància de la que se'ls hi dona. D'elles depen que's posi a rotllo la Lliga en el seu desig d'agabellar la Mancomunitat, base del futur govern de Catalunya. Demà era l'ocasió de donar a la Diputació Provincial de Barcelona una forta pinzellada de democràcia i de sana catalanitat.

Si la gent avençada de Catalunya tingués seny, era fàcilíssim portar a la Diputació Provincial les majories d'un districte de Barcelona, les majories de Vilanova-Sant Feliu i les majories d'Igualada-Vilafranca. Amb aquests nou diputats i el de minoria per l'altre districte de la capital, entraven deu homes d'esquerra a la Diputació que haguieren pogut influir fortament en la vida de la Mancomunitat.

Ara per petites ambicions i per injustificades desconfiances, Vilanova-Sant Feliu elegirà tres regionalistes i a Barcelona no és ben segura, encara que nosaltres li creiem, la majoria en el districte que comptem com a ben nostre.

Sortosament a Igualada-Vilafranca, malgrat la rebequeria dels elements radicals, els elements d'esquerra compliran bravamet el seu deure i arrencaran aquell districte de les grapes regionalistes que creien possehir-lo definitivament. Si l'odi a la Lliga que predica diàriament i a crits El Progreso, estés molt per damunt de les petiteses de capelleta, la lluita d'Igualada-Vilafranca haguera merescut a l'orgue dels radicals unes paraules de simpatia ja que és en aquell districte on de debò i amb èxit se dona la veritable batalla a la Lliga Regionalista.

JEPH DE JESPU

Procediments dictatorials

Es va reunir, no fa molt, el Consell d'Estat en ple. Era per a discutir la concessió de 10.000 pessetes mensuals (fixin-s'hi bé) al general La Barrera per a resoldre, deien, la qüestió de les subsistències a Andalusia. Després davant del criteri oposat d'alguns, se va dir que era per a mantenir l'ordre públic.

Tingui's en compte que tot això va fer-se en uns dies en que les Corts estaven tancades, sense poder acudir a elles. Mentre tindrem governs com l'actual i, sobre tot, mentre hi hauran La Ciervas als ministeris, veurem com se posen en pràctica aquests procediments dictatorials. Però la forta corrent democràtica que és va arrelant cada dia ha d'acabar amb aquests governs i, per lo tant, amb aquests procediments. Massa triga ja.

Deu mil pessetes al general La Barrera per a posar una barrera a les aspiracions justes de la regió andalusí. Que no jugui massa amb això el nostre Govern. L'Andalusia que treballa, l'Andalusia obrera, s'ha cansat d'estar sotmesa al poderós. Després de molts anys d'estar aplanada a terra ha mirat enlaire i al seu voltant i s'ha adonat que a fora d'ella els obrers s'organitzaven i feien prevaldre els seus drets. I ha sortit aleshores de la seva boca un clam de justícia. Aquestes són senyals inevitables dels pobles que, cansats d'aguantar jous ignominiosos, impositons d'absolutisme, volen redreçar-se i viure. I aquesta ànsia de llibertat, de reivindicació ciutadana, no l'aplaquen els generals La Barrera amb subvencions de 10.000 pessetes mensuals. Podran haver-hi uns mesos de calma aparent, però com que en lo profund de l'ànima popular hi batega amb fort impuls un sentiment de justícia, l'alçament sorgirà de nou de les entranyes de la massa obrera, com la manifestació espontània i natural d'uns desitjos que són l'encarnació de les aspiracions per la consecució de les quals actuen.

No és pas llunyà el dia en que d'aquelles terres s'arreconin definitivament a tots els Lachicas i vagi al Parlament un estol de representants d'extrema esquerra, que siguin la veritable expressió de la voluntat d'aquella regió. Vegi's lo que s'hi van arrelant els ideals socialistes. El catedràtic En Ferran de los Rios ha sortit en les passades eleccions com a mostra d'aquesta nova orientació cap

a un ampla democràcia. I no valdrà el que En Cierva sigui fill d'allí.

Cal que s'acabin d'una vegada aquests procediments dictatorials que es venen mantenint per a escarni i vergonya d'Espanya.

FERMÍ PALAU CASELLAS

La fiesta de la estupidez nacional

El dia de San Juan se celebró en Madrid el festival taurino organizado por la juventud de industriales de los Gremios de carnes.

La plaza estaba llena, no de carniceros, ni de gente que come carne, sino de admiradores de la carne de ternera y de buey y de aficionados a las carnes de las mujeres.

No faltaba entre los espectadores algun feliz mortal, que presentaba señales visibles de probar la carne. No faltaban tampoco carniceros, ni carniceras, ni mozos de carniceria. Pero la gran masa del público la constituíamos como ya he dicho, los dilettantes de los filetes de ternera y de los solomillos de vaca.

A estos soñadores conocíaseles por la cara triste que ponían y por lo escasos que del objeto de sus suspiros andaban.

Entre los héroes que habían de tomar parte como autores o como cómplices en el asesinato alevoso de los seis beceros de Arribas, se destacaban los llamados El Feo, Me choca, Belmonte 97, Pies de queso, El Judas, Segador chico, y Campeche.

Durante la lidia no ocurrió nada de particular en el redondel. Como de costumbre, por supuesto. El toro es el animal más imbecil de la escala zoológica y se deja enganar por cualquiera: va para el trapo, en vez de irse hacia el bulto y arremeter contra él. Si yo fuera toro, no iban a volar peleles por el aire.

Para mí la corrida se celebró en el tendido en que yo me encontraba.

Un aprendiz del gremio se dirigió a una morena, que estaba cerca de mí y que parecía una Venus escapada del Prado, y le dijo asomándosele a la pechuga.

—Ahí sí que me tiraba yo a matar. Por derecho. Y me dejaba coger.

El que acompañaba a la Venus se levantó y replicó muy dignamente:

—Por los modales que usted gasta y lo mal educado que está, no puede ser que sea carnicero, ni siquiera casquero.

—Pues soy casquero.

—Como no sea porque lleva cascos...

—No señor, que calzo alpargata. Eso usted que trae clavos en los pies.

—Te daba con un quilo de filetes en los morros!

—¡Hombre! Me gustaria. Mañana, en mi tienda, ibamos a vender la asadura de usted.

La cosa no pasó a mayores, porque los espectadores mediamos y porque la escena fué cortada por una explosión de risa provocada por los alaridos de una dama, que se habia sentado sobre una libra de pasteles.

Entre tanto, en el ruedo no ocurría nada.

Al salir de la plaza, las rollizas carniceras de formidables perniles resplandecían como un escapatote de sus tiendas.

Las carniceritas asaltaban coches y tranvías y miraban a los jóvenes del Gremio de carnes con sus mansos ojos de ternera.

Los que no podemos probar la carne por lo cara que va, tomamos calle de Alcalá abajo, desmayados, meditabundos.

Unos niños cantaban en una plazoleta:

—El que lleva sombrero de paja tiene una ventaja, y es que cuando está hambriento, puede comerse la paja.

ANGEL SAMBLANCAT

Madrid.

Aquest número ha passat per la censura militar

Entusiasme electoral

L'elector — la em permetran que me'n vagi a passar el dia a la muntanya.

SONATA III

—Férem la pau avui fa vuit dies (això de dir que la férem, no passa d'un dir). Feren la pau fa vuit dies...
 —Què dius, tú, ximplet?
 —Jel jel jel!
 —Calla, mocós! Avui fa vuit dies a la galeria dels espills de Versalles se firmà la pau del món.
 —Jel jel jel!
 —Calles o no calles? Descarar! Com vos deia, el món ha entrat en una nova vida, la llibertat, la igualtat, la germanor són aquí. França, la nostra gloriosa França les ha parides amb dolor.
 —Jel jel jel!
 —Què vols dir?
 —Que En Wilson ha fet de Sant Josep.
 —Esplica't, que no t'entenc.
 —Doncs mira, que li ha nascut el tractat de pau com si ell en fos pare, i no n'és pare, ni pedaç.
 —Aui au! calla. Com vos deia, amics, el dret s'ha restablert, assahonada per la sang de mil herois...
 —Jel jel jel!
 —Què hi ha?
 —Vols dir afamada per mil·lions de cadàvers.

—Calla, bony! Assahonada per la sang de mil herois la llibertat floreixerà en el món. Les petites velles nacions oprimides. resuscitaran...
 —Jel jel jel!
 —Què?
 —Ja ho veig a casa, per la part del colze.
 —Mira, tú calla i no'm trenquis les oracions.
 —Faig controvèrsia.
 —S'ha acabat la controvèrsia i prou. Com anava dient, les velles, glorioses petites nacions resuscitaran.
 —El pa a trenta cinc i els viatges a València per un duro, tindrien que resucitar.
 —Ni t'escolto. Resuscitaran com pollets reviscolats, la vella Anglaterra els farà de lloca protegint-los contra tots els perills, alletant-los...
 —Les lloques no tenen llet.
 —Afartant-los, protegint-los.
 —Cocorococ!
 —Què tens?
 —Faig l'Anglaterra.
 —Cloqueges?
 —Faig la lloca i si vols faig l'ou de tant riure.
 —Home...

—Mira Moritz, avui tu has begut massa, les banderes se t'han pujat al cap i això de la pau te fa la bollida. Creu-me, deixa't de paus. Val més que parlem de les coses de dintre a casa.
 —No parlem de coses tristes; a dintre casa saps lo que passarà?
 —S'apujarà el pa.
 —No't diré que no, però lo segur es que s'apujarà el vi.
 —Bony! Pobret de tu.
 —Que ets un ànec, per ventura? Que veus aigua?
 —Sí, del Carme.
 —Carai, me pensava que't contentaves amb l'ardent.
 —Doncs ja veus. Aui explica'ns del Congrés.
 —Referent a la sessió del vot de censura tinc de declarar que no m'agradaren ni En Maura, ni En Romanones, ni el Bugallal, ni la Dato, ni ningú, fóra d'En Cierva i En Cambó.
 —Home...
 —Sí, En Cierva per descarar.
 —I En Cambó?
 —En Cambó perque una vegada més ha demostrat que és un peix que's porta l'oli.
 —Per qui bebem Moritz?
 —Per ningú. Només per matar la sed.

MORITZ IV

Tornem-hi!...

Sabeu que el tal sufragi universal, quan se'n abusa massa, com s'està fent aquí, resulta una brometa un xic pesada?
 Un mes deu fer tot just que els bons senyors que es cuiden d'«afeitar-nos» les butxaques amb el pretext de governà el país, ens van cridà a les urnes. Es tractava de fé unes noves Corts. Hi vam anar; vam saludar, molt serios, l'«ara santa» on es consagra el dret; vam votar com uns homes, i, acabada la solemne funció, ens vam quedar tots més contents que unes Pasqües, figurant-nos que estàvem bé amb la llei i que ja ens en podiem tornà a casa.
 Doncs... anàvem errats. Per l'elector no hi ha repòs ni límits de jornada ni existeix el descans dominical. Fresca encara la tinta de les actes que es van engiponà el primer de juny, apareix la Gaceta i, molt ufana, ens ordena altre cop anà a votar. Perquè? Perquè fan falta diputats provincials, nous i aixerrits, entesos en maons, en fusta, en grava

en coses similars, i ens pertoca a nosaltres fer-los, a cops de vot, sortir del fons de l'urna sobirana.
 I és clà, amb aquest motiu, torneu a contemplar les cantonades cobertes de papers de cent colors, amb unes grans lletraces que són els noms dels dignes ciutadans que fan el sacrifici de prestar-se a deixar-se elegir; torneu a anar als mitjings, on s'aclama tot el que, quan s'acosten eleccions, pot ser grat als oïdos d'En Joan Fava; torneu a rebre plects amb sis candidatures doblegades i un manifest firmat per deu senyors que esperen; amb el temps, «sacrificar-se» i, mentrestant, fan mèrits, treballant pel triomf de la «causa»; torneu a corre places i carrers per averiguà on para el col·legi on tenui d'anà a votar demà, de vuit a quatre; torneu, en fi, a topà amb un president que amb veu autoritària us pregunta qui s'ou, si tenui cap cunyada i quant temps fa que vareu estrenar el barret que porteu i la corbata.
 I el pitjor és que això no està acabat. Dintre poques setmanes, (suposant que no es facin noves Corts, com és bastant probable), tenim també, altre cop, d'anà a votar vint-i-cinc regidors, i altra vegada haurèm d'aguantar lates i sermons i llegir manifestos i programes.
 I això és viure? I això és ser ciutadà d'una nació que es diu civilitzada? Això no és avorri a la pobra gent, que està ben lluny de viure en l'abundància i que sap que en tres dies d'eleccions un calçat, nou de trinca, se'n va al diable?

Però... no ens ho prenguem tant de valent que les sangs, a l'estiu, aviat s'exalten i els acoloraments no són gens bons.
 No!... Porta'm una horxata!...

C. GUMA

Ecos de la Presó

VELI Boal és un jove tipògraf...
 Passat per la censura militar

Es el cas, però, que aquest Boal pateix una malaltia greu, i encara que a la Presó hi ha

«enfermeria», l'aire hi és allí constant i fret, perquè així ho exigeix l'estructura d'aquests edificis celulars en que la higiene resta sempre subordinada a la seguretat.
 Alguns presos suplicaren a l'Excelentíssim senyor Milans del Bosch per la seva llibertat, i al procedir així tenien molt en compte els humanitaris sentiments del Capità General, segons va demostrar-se en idèntic cas amb respecte al lletrat senyor Aguiló. El jutge tinent, don Adolf Juste, acollí amb benevolència i simpatia aquesta petició, feta per diferents conductes, i tant de interès hi tingué, que personalment va anar a Capitania acompanyat d'un dels peticionaris.
 Sembla, doncs, que no hi ha d'haver cap inconvenient per a llibertat provisionalment aquest malalt. Potser estigui pendent d'algun regoneixement per metges de la jurisdicció de guerra. I un cop comprovat el cas, que és de consciència, segurament obtindrà la llibertat, de la qual és possible en depengui la seva salut i, fins i tot, la seva vida.

Al entrar aquest número en màquina, ens enterem de que el pres ha sigut posat en llibertat.—N. de la R.

EL TREBALL A ESPANYA

APUNT DOLORÓS

SÓN per allà les tres de la tarda que ens escaiem a passar per la carretera real, atuits per la calor. El dia és xafogós, insoportable. El cel, nítid, està encès de llum, i l'aire apenes aena. El sol que es reb directament, crema, i la terra polsosa sembla que bull escaldada. La reverberació solar damna la vista, ensems que l'atmosfera saturada de pols es fa sofocant. Es una pena anar pel món, i lassats, prenem redós de l'ombra d'un arbre del peu del camí. Allí trobem el fató d'un treballador, en que la reglamentària bossa de cuir, amb els atributs distintius, ens denota que perteneix al peò de la carretera. Efectivament, el veiem més avall amb el xàpol pesant a les mans netejant la vorada. A poc, també es deixa caure al redós, saluda, i cal beure i pendre aire, diu, que fa bona falta.

Naturalment, parlem de la calor xafogosa que fa i remarquem que si a nosaltres, caminant desinvolts, se'ns fa anguniosa, què farà ell aturat a ple sol, treballant, arrupit a la terra bullenta.

Segurament deurà guanyar un jornal gros per un treball tan intempestiu i penós.

—Tenim nou rals.
 —...?
 —Sí, sí; nou rals diaris.
 I ell es queda mirant-nos davant el nostre gest d'incomprensió.
 —Sí, dugues pessetes i un ral cada dia, a raó de quinze pessetes i tres rals cada setmana.

Si, no hi ha dubte, entenem el que ens diu; però això és absurd, aquí hi haurà algun mal entès, això dependrà d'altres condicions remuneradores que ignorem. Recordem la dita de que hi ha localitats en que la vida és més barata, i en conseqüència el jornal més baix; però aquí no és així; a més, avui ja s'ha igualat a tot arreu. Però no es tracta d'un còs de l'Estat, extès en tot el territori, i per tant el salari ha d'ésser general. Seran d'altres avantatges que justifiquin el jornal irrisori.

—No, no. No ens donen cap gratificació, ni casa, ni roba; res, res més. Les festes cobrem perquè també treballem.

—Però, i jornada, quina tenui?
 —El treball és de sol a sol, i ara, a l'estiu, per a menjar i repòs de tot el dia tenim tres hores.

—De sol a sol, quinze hores, més l'anar i venir!

Però, com podeu viure? Perquè hi aguanteu aquí?
 —Per a viure treballs; però ara ja tenim l'empleo i estem esperant... esperem que ens pugim...

Ara, en el mes de juliol de 1919, l'Estat espanyol paga a un seu funcionari «de treball efectiu» dugues pessetes amb vinticin cèntims cada dia, que n'ha de tenir per a mantenir-se ell, la seva esposa, els fills...!

LL. PUJOL MASSAGUER

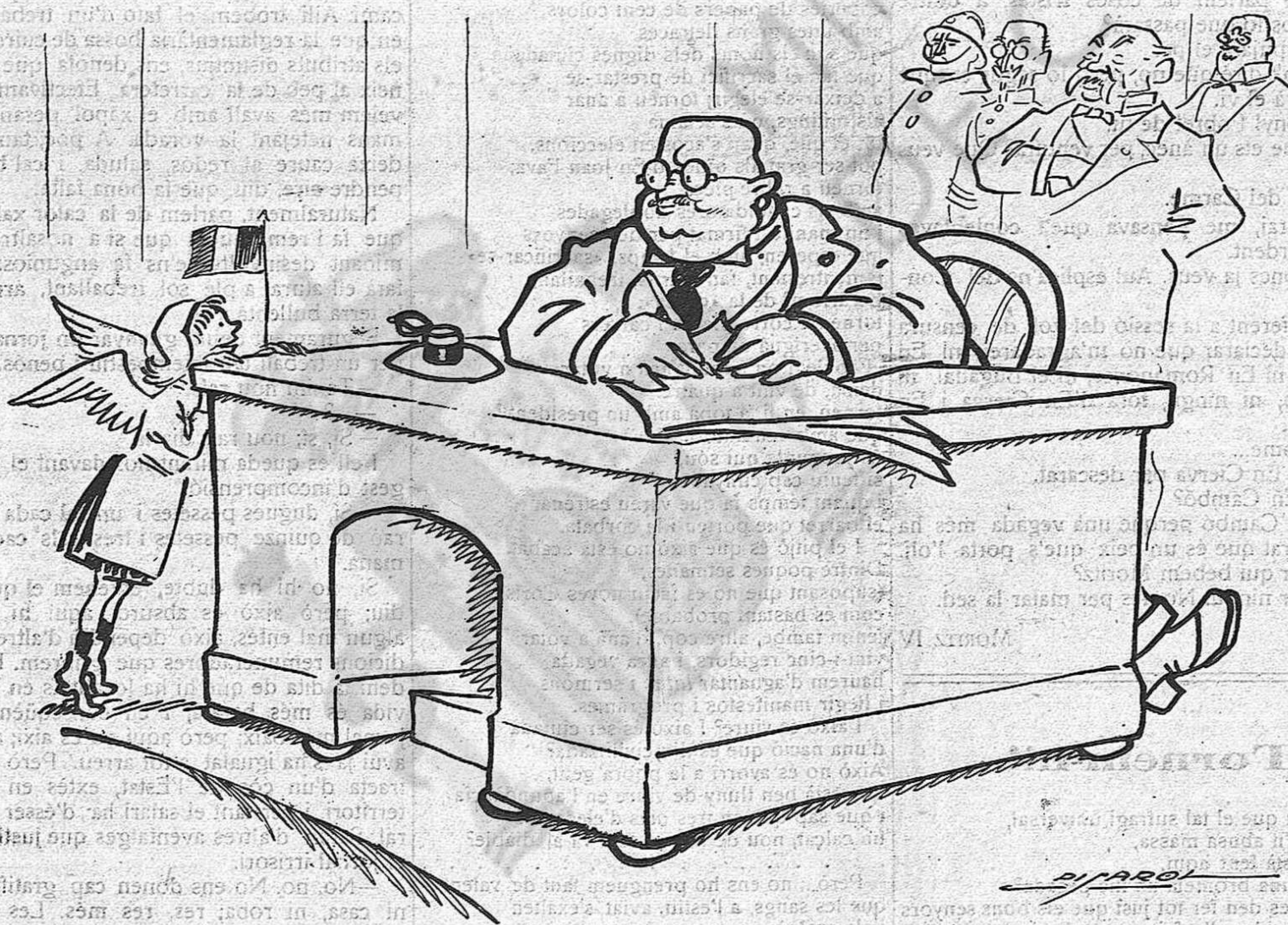

La feina d'En Jafà

—Ja en vaig ésser de tonto!.. Per haver-ho de refer, tant se valia que no ho hagués tirat a terra

L'acte de la firma

—Escolti... ¿no seran pas "papers mullats" com aquell de Bèlgica?

Sants de la setmana

Sant Ramon Llull, martre

La família Llull (en castellà Lulio), de la noble ciutat de Barcelona, s'establí a l'illa de Mallorca després de la conquesta de les Balears feta per el rei En Jaume I el Conqueridor, gran rei d'Aragó. El jove Ramonet Llull fou admès a la Cort reial i ja en ella oblidant la santa i cristiana educació rebuda, trencà les brides i corre-gué desbotat per els camins dels apetits de

senfrenats especialment per els de la sensualitat. Mes el Senyor, qui el tenia escollit per a grans empreses, se li aparegué crucificat dient-li: Ramonet, vina. Però En Llull que ja tenia trenta anys, era casat i estava carregat d'honors, tenia paura a la pobresa i les humiliacions el feien tremolar. Emprò, Jesús insistí fins a cinc vegades en sa crida extraordinària de: Ramonet, segueix-me! fins que aquest, vençut i tot confós de sa llarga resistència a la divina voluntat, s'entregà sense reserves. S'arreglaren amb sa muller, vengué les terres, repartí el producte entre els pobres i la família i se feu frare franciscà de la ordre

tercera. Corregué món i se'n anà a viure a la muntanya nomenada Ramda on estigué nou anys descansant i pregant. Després agafà la empenya i comença a escriure obres tant elevades que li valgueren el mot de Doctor il·luminat. Avui la gent sàbia admira encara sa obra mestra la *Ars Magna*. Tornà a córrer món i quan ja rapapiejava, als vuitanta anys li donà per anar a l'Àfrica, on els moros que són molt bèsties el mataren a pedrades. Era l'any 1315.

Aquest número ha sigut censurat

REPICS

Adarrers de la setmana passada tingué lloc la vista de la causa que se seguia contra el director de LA CAMPANA DE GRACIA per la publicació - ara fa més de mig any - d'una làmina, ...

Inútil dir que el nostre director fou absolt. La defensa, a càrrec de l'amic Pinilla, fou una magnífica glosa a la llibertat d'impremta. Ens feliciten, oi?... Gràcies, no hi ha de què.

Tenim el gust de recordar a don Antoni Maura i Montaner que els governs anteriors varen prometre, amb motiu de la pau, un ampli indult general sense exclusions.

Apa, no's faci pregar, que una bona obra sempre és ben vista per tothom, fins pels senyors que escriuen les històries.

Si té un moment de pietat pels desvalguts, en parlaran les cròniques i el seu nom passarà a la posteritat. I serà la manera de caure bé.

Per trenta o quaranta vots de majoria, i encara comptant-hi els vots de tots els conilletts de guix, guanyà la batalla de dimarts passat el president del Consell.

Bon profit li faci. I cal que es cordi bé les espadenyes, si vol fer tot el camí parlamentari projectat. Perquè amb una majoria tan migrada, un dia de compromís es pot trobar al mig del carrer, que ni tindrà temps de adonar-se'n.

Tractant del «problema obrer» ha donat una conferència dedicada als nostres treballadors, don Francesc Cambó.

Els parlà de treball, de pau, de regeneració, de progrés, i d'autonomia.

Encara ens quedem curts, perquè va tocar molts altres punts que «cuarta prolijo enumerar».

Vaja, que va parlar de tot.

Manel Villalonga, condemnat a la darrera pena per un Consell de Guerra, ha nomenat advocat civil per a que el defensi davant del Consell Suprem de Guerra i Marina.

Per si la sentència vingüés de Madrid confirmada, cal que els esperits generosos se apressin a manifestar-se i demanar l'indult corresponent.

Nostre amic Alomar, diputat per Barcelona, treballarà també en aquest sentit des de la meseta.

Amunt els cors!... Que no's taqui la blancor de la vesta de la Pau amb noves gotes de sang.

El gran aconteixement.

Tal com s'havia anunciat, dissabte, de tres a quatre de la tarda, va firmar-se, a Versalles, el Tractat de Pau, entre els representants d'Alemanya i els de les nacions aliades.

El cor ens bat de joia al constatar aquesta nova que vé després de cinc anys, d'enginies, penes i rezels a tranquilitzar l'esperit de molts milions d'homes.

Brindem per la eterna durada d'aquesta bona pau, amics, i fem vots per a que vagi acompanyada, a casa nostra, d'una nova era, també ben llarga, de treball ben pagat i de subsistències decorosament nivellades. Amen.

I a esperar la gran festa del 14 de juliol, que tots havem de trobar-nos-hi, aquell dia!

Demà, eleccions de diputats provincials.

En el terreny de les confidències els diré que l'anunci d'aquestes eleccions no ens ha fet fret ni calor.

Sembia que la Pau, dominadora, s'hagi menjat aquests dies tots els altres aconteixements de la política.

I com que, la veritat sigui dita, aquesta lluita electoral a base de Pich i Pon, no resultava pas aconteixement...

Un altre ex-ministre que desapareix del món dels vius: don F. Xavier Ugarte.

Era una de les figures de més relleu amb que comptava el partit conservador.

Se deu haver mort de fàstic al veure lo malament que ho fan els de la seva colla.

R. I. P., que vol dir, molts anys de ventatge. pensarans els seus col·legues Maura, Dato i Companyia.

Ha fet bé, que diantre!...

En Romanones, que durant la guerra havia demostrat sempre el bon gust d'ésser aliadofil, ha enviat ara, amb motiu de la pau, un expressiu telegrama de felicitació a la França.

Quan menys ell ha estat conseqüent.

No ha fet com molts d'altres barres de la política que ara s'adhereixen i quan anaven maldades mostraven una neutralitat estricta i germanòfila.